

เลขที่.....

ประโยคธรรมศึกษาชั้น[]ตรี ☒โท []เอก ระดับ []ประถม ☒มัธยม []อุดม

วิชา เรียงความแก้กระทู้ธรรม

สอบในสนามหลวง

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

	อคฺคสฺมี ทานํ ททํ อคฺคํ ปุณฺ ปวทฺตติ
	อคฺคํ อายุ จ วณฺโณ จ ยโส กิตติ สุขํ พลํ.
	เมื่อให้ทานด้วยวัตถุอันเลิศ บุญอันเลิศ
	อายุ วรรณะ ยศ เกียรติ สุข และกำลังอันเลิศ ก็เจริญ
	บัดนี้ จักได้อธิบายขยายความแห่งพุทธศาสนสุภาสิตที่ยกขึ้นเป็นบทเบื้องต้นนั้นเพื่อเป็น
	แนวทางแห่งการศึกษาและแนวทางแห่งการปฏิบัติ โดยสมควรแก่อัตภาพและธรรมเป็นลำดับไป
	ดำเนินความว่า เมื่อให้ทานด้วยวัตถุอันเลิศ บุญอันเลิศ คือ อายุ วรรณะ ยศ เกียรติ สุข
	และกำลัง ย่อมเจริญแก่บุคคลผู้รู้แจ้งธรรมอันเลิศ เลื่อมใสในสิ่งที่เลิศ คือเลื่อมใสในพระพุทธเจ้าผู้เลิศ
	ผู้เป็นทักษิณยบุคคลอันเยี่ยม เลื่อมใสในพระธรรมที่เลิศอันปราศจากราคะ เป็นที่เข้าไปสงบระจับและ
	เป็นสุข เลื่อมใสในพระสงฆ์ผู้เลิศ เป็นนาบุญชั้นเยี่ยม ให้ทานในท่านผู้เลิศ ผู้มีปัญญาตั้งมั่นแล้วในธรรม
	อันเลิศ ให้ทานแก่ท่านผู้เป็นบุญเขตอันเลิศ จะเกิดเป็นเทวดาหรือมนุษย์ ย่อมเข้าถึงสถานที่อันเลิศ
	บันเทิงใจอยู่” ผู้มีจิตเลื่อมใสในสิ่งที่ควรเลื่อมใส ย่อมมีใจที่ละเอียดประณีต นุ่มนวลควรแก่การงาน
	และเหมาะสมที่จะเป็นภาชนะรองรับบุญกุศลที่จะเกิดขึ้นจากการให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนา เมื่อ
	ใจละเอียดย่อมมีธรรมะภายในที่ละเอียดเช่นกัน มีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่ระลึก สิ่งอื่นที่ประเสริฐเลิศ
	กว่าพระรัตนตรัยภายในนี้ไม่มีอีกแล้ว เมื่อเราได้เข้าถึงพระรัตนตรัยภายในตัวของเราเอง เท่ากับว่าเรา
	ได้เข้าถึงสิ่งที่เลิศที่สุดแล้วของชีวิต เพราะพื้นฐานของชีวิตของทุกๆ คน ย่อมต้องการสิ่งที่เลิศ สิ่งที่ดี
	ให้สิ่งที่ประเสริฐ ย่อมเป็นผู้มีอายุยืน มียศในภพที่ตนเกิด สิ่งที่น่าวยุประโยชน์สุขให้ด้วยกันทั้งนั้น

สมดังพุทธศาสนสุภาษิตที่มาใน อังคุตตรนิกาย ปัญจกนิบาต ว่า

อคคทายี วรทายี เสฏฐ ทายี จ โย นโร

ที่ขมา ยสวา โหติ ยตถ ยตถูปปชชติ.

ผู้ให้สิ่งที่เลิศ ให้สิ่งที่ดี ให้สิ่งที่ประเสริฐ

ย่อมเป็นผู้มีอายุยืน มียศในภพที่ตนเกิด

อธิบายความว่า การให้ คือบุญกิริยาวัตถุอย่างหนึ่งในพระพุทธศาสนา เป็นการสร้างบารมี

ขั้นพื้นฐานของมนุษย์ การให้นั้น จะมีผลเป็นที่น่าพอใจแค่ไหน จะมีผลเลิศแค่ไหน ขึ้นอยู่ที่ว่า ผู้ให้ ให้

สิ่งที่เลิศแค่ไหนถ้าผู้ให้ ให้ของที่ไม่ดีเช่น ของเหลือใช้ของไม่ประณีต เป็นต้น เวลาได้ก็ย่อมได้เหมือนๆ

กันกับเวลาให้ คือได้ของที่ไมประณีต ของที่ไม่น่าพอใจ ได้ของไม่ดี ส่วนผู้ให้สิ่งของที่เลิศ ให้สิ่งที่ดี

ให้สิ่งที่ประเสริฐ ย่อมเป็นผู้มีอายุยืน มียศในภพที่ตนเกิด เพราะฉะนั้น เมื่อคิดจะให้ พึงให้สิ่งที่ดีที่สุด

ให้สิ่งที่เลิศที่สุด คือจะให้อะไรก็ให้สิ่งที่ดีที่สุดโดยสภาวะของสิ่งนั้น การให้นั้นจึงจะเป็นการให้ที่เลิศ

เป็นการให้ที่มีอานิสงส์มาก เมื่อเราให้ของที่ดี ให้ของที่เลิศ เวลาที่ทานนั้นให้ผล ย่อมให้ผลเป็นผลที่ดี

ผลที่เลิศ เช่นเดียวกับเวลาที่เราให้นั้นเอง ผู้ให้ของที่พอใจ ย่อมได้ของที่พอใจ ผู้ให้ของที่เลิศ ย่อมได้

ของที่เลิศ ผู้ให้ของที่ดี ย่อมได้ของที่ดี ผู้ให้ของที่ประเสริฐ ย่อมเข้าถึงฐานะอันประเสริฐ นรชนใดให้

ของที่เลิศ ให้ของที่ดีและให้ของที่ประเสริฐ นรชนนั้น จะบังเกิด ณ ที่ใดๆ ย่อมมีอายุยืน มียศในที่นั้น

ต้นทางแห่งความสุขและความสำเร็จที่แท้จริง คนส่วนใหญ่ต้องการ พบแต่สิ่งที่ตนเองพอใจ อยาได้

แต่ของที่ดีที่เลิศ หรือหากละจากโลกนี้ไปแล้ว ล้วนอยากไปสู่สุคติโลกสวรรค์ ความใฝ่ฝันเหล่านี้ เรา

สามารถทำให้เป็นความจริงได้ การให้ทานไปก่อน จึงได้สุขในบัดนี้ เหมือนรดน้ำที่โคน ให้ผลที่ปลาย

ถ้าหากเรารู้จักประกอบกรให้ทาน ที่เรียกว่าบุญกิริยาวัตถุ เป็นการชำระจิตใจให้สะอาดกิเลสได้

	สมดังพุทธศาสนสุภาษิตที่มาใน สัททสารถถชาลินี ว่า
	ปุพฺเพ ทานาทิกํ ทตฺวา อิทานิ ลภตී สุขํ
	มุเลว สิญฺจิตํ โหติ อคฺเค จ ผลททยกํ.
	ให้ทานเป็นต้นก่อน จึงได้สุขในบัดนี้
	เหมือนรดน้ำที่โคน ให้ผลที่ปลาย
	อธิบายความว่า ในบรรดาการทำบุญในพระพุทธศาสนา ระหว่าง ทาน-ศีล-ภาวนา สิ่งที่ทำง่าย
	ที่สุด ก็คือ การให้ทานนั่นเอง เพราะทาน ต้องใช้ทรัพย์เป็นส่วนใหญ่ ศีล ใช้ดเว้นความชั่วทางกายทางวาจา
	ภาวนา ใช้ทำบุญด้วยใจ เมื่อเริ่มให้ทานเป็นต้นก่อน จึงได้สุขในบัดนี้ เหมือนรดน้ำที่โคน ให้ผลที่ปลาย ทานนั้น
	ตรงข้ามกับความตระหนี่ และสิ่งที่ผู้คนตระหนี่กันอยู่เสมอมา มีอยู่ ๕ อย่าง คือ ที่อยู่ สกกุล ลาภ วรรณะและ
	ธรรม ทั้ง ๕ อย่างนี้ ใครตัดใจเสียสละบริจาคได้อยู่เรื่อยๆ จิตใจจะมีคุณภาพสูงขึ้น ลักษณะของความตระหนี่
	คือ ความหวงแหน ถ้าต้องให้อะไรแก่ใครแล้วใจจะหดหู่เจ็บร้อนไม่สบายใจ ความตระหนี่เป็นเครื่องบั่นทอน
	คุณภาพของใจและข้าศึกของความตระหนี่ ก็คือ การทำทาน การทำทานเป็นเครื่องปรุ้งแต่งใจให้สูงขึ้น เป็นพื้น
	ของการรักษาศีลและการภาวนา ความตระหนี่เป็นอกุศล ผลคือบาป ตายแล้วไปเกิดในอบายภูมิ เช่น เป็นเปรต
	หวงสมบัติท่านเปรียบไว้ ดังการรดน้ำต้นไม้ที่โคน (แล้ว) ผลเกิดที่ปลาย (กิ่ง) แต่แม้ถึงจะตัดใจจากความตระหนี่
	ทำทานได้แล้ว ก็มีเรื่องควรรู้เกี่ยวกับอานิสงส์การทำทานโดยเจตนาต่างๆ กันไว้ดังนี้ ถ้าทำทานแล้วหวังไปใช้
	สอยในสิ่งที่ทำ มีอานิสงส์แค่สมบัติในสวรรค์ชั้นจาตุมหาราชิกา ถ้าทำเพราะคิดว่าเป็นสิ่งที่ดีงามน่าทำ มีอานิสงส์
	สมบัติชั้นดาวดึงส์ ถ้าทำทานตามประเพณีของบรรพบุรุษ (คือมีความกตัญญู) มีอานิสงส์สมบัติชั้นยามา ถ้าทำ
	ทานเพื่อให้ความอนุเคราะห์ (คือมีเมตตา) มีอานิสงส์สมบัติชั้นดุสิต ถ้าทำเพราะเห็นตัวอย่างบัณฑิตทำ (คือมี
	ปัญญา) มีอานิสงส์สมบัติชั้นนิมมานรดี ถ้าทำเพื่อให้จิตเกิดความเลื่อมใสมีอานิสงส์สมบัติชั้นปรนิมมิตสวส์ติ

[illegible]